

Ring samvitska

Nú eru allir menn greiddir yvir, hvussu Erl. Patursson og hansara menn á tingi og í lonjavningargrunninum sviku fiskimenn við at leggja fótonglar fyrri javnaðarmenn í royndunum at fáa eina skipan í lag, sum kundi gera tað møguligt hjá føroyskum fiskimonnum at fáa so høgan pris, at teir kundu avreiða í Føroyum heldur enn at sigla til Bretlands við fiskinum.

Ein av teimum fótonglum var, at Erlendur Paturssonur og ein annar tjóðveldismaður Hemming Jespersen ikki vildu vera við til at samtykkja setan av eini 5-mannanevnd, ið skuldi taka sær av fara tí eina málinum, nevniliga at fáa eina skipan millum lonjavningargrunnin, fiskimannafelagið og fiskakeypararnar um at seta fiskaprisin upp sum av javnaðarmonnum ávist ella longur um møguligt. Javnaðarmannauppskotið vildi, um tað kom í lag, givið útróðramanninum, sum ror fyrri helvt, ein pris upp á 95 oyru kg av bollutum fiski við hovið.

Henda gerð Erlends hefur nú sínar avleiðingar.

Hann koyrdi málið í stórapott og lovaði bál og brand og generalstreiku og at leggja hvørt skip fyrri teymi, heldur enn uppskotið hjá Poul Jacob Olsen og javnaðarmonnum skuldi verða framt.

Óg Jóhan Simonsen, sum kortini í fyrstu atlogu styðjaði javnaðarmenn, segði, at tað ið hann seg nú yvir og er glaður yvir, at uppskot javnaðarmanna miseydnadist, tí hann hevði fingið at vita, at Dam vistí av, at tað var møguligt at fáa fiskakeyparar at seta prisin upp, og fingi so javnaðarmenn sitt uppskot framt, við teir so bara fara at rósa sær av tí, at teir høvdu fingið útróðrafiskaprisin upp.

Hevur nakar mott einum tilikum

moralj — eftir hesi recept Jóhans Simonsens og Erlends Paturssonar skuldu also fiskimenn heldur sita við lágum fiskaprisi, enn at hann skal fara upp við hjálp av uppskotum frá javnaðarmonnum.

Erlendur hefur ringa samvitsku er vist og satt, og tí roynir hann nú at kasta skuldina yvir á lögmannin fyrri, at sitandi kanningarnevnd ikki hefur fingið nakað av skafti. Hann ger tað, hóast hann sjálvur situr í hesi nevnd og hefur skyldu at gera tað ynshta kanningararbeiði. Hann er valdur til tess. Óg hann skuldi kunna gjørt tað, um hann vildi, tí hann er fastlontur tingmaður, fiskimannafelagsformaður og fer løn fyrri sitt kanningararbeiði. Hann skuldi kunna gjørt tað, tí hann er sjálvur nationaløkonom og hefur so stutt serliga lært til tilfelli arbeiði. Men hann hefur also einki gjørt, eftir hvat ið hann sjálvur sigur. Hann hefur ikki bara einki gjørt men er so stivrendur, at hann loyvir sær at leypa á lögmannin fyrri at einki er gjørt, hóast lögmaður ikki situr í hesi nevnd, ikki hefur hetta mál undir sær. Men lögmaður hjálpti nevndini at fáa ministerið at geva einum hagfrøðingi í finansministerinum, føroyinginum Kallsberg 3/4 ár fri at vera skrivari hjá kanningarnevndini, so brátt hann var liðugur við tað arbeiðið, honum var givið at gera. Tá ið hetta arbeiði var eitt kanningararbeiði á sami borðið sum tað, ið kanningarnevndin ynskti hann at hjálpa sær við, vildi tað fyrri arbeiðið næstan beinleiðis falla sum eitt lið í tí seinra. Lögmaður og javnaðarmenn hava so stutt av sonni um roynt at gjørt alt tað besta fyrri at framt kanningararbeiðið, meðan Erlendur Patursson, hóast hann situr sum limur av kanningarnevndini

GALVANISERAÐ HEGN og GALVANISERAÐAN JARNTRÆÐ

hava vit aftur nú.

SERA BILIGT

Viggo Dalsgaard

TELEFON 31. — SKÁLAVÍK

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót eg skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimitað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heinta grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FROÐBIAR SÓKNAR KOMMUNA

HALDIÐ SOSIALIN

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

og sum tilíkur also hefur skyldu at gera eitt kanningararbeiði, hefur sitið og situr hendur í hupp og lagt ill ráð upp móti lögmanni at fáa syndir sínar veltar yvir á hann og javnaðarflokkin.

Soleiðis handlar maður við ringari samvitsku!

Uppmaskingar

Lat sokkar tygara maska upp hjá

HELFRID HERMANSEN

Dr. Jacobsensgøta 5.

Heðin Brú: LEIKUM FAGURT ...

15

Neyðars, neyðars Føroyasker,
útkoyrdur tín sonur er.

Tá kom kaffið og tann fulli maðurin. Hann bað geva sær eld og fór aftur at fæta, stóð og ríðaði.

»Tygum fáa ikki eld, maður, tí pípan vendir øvugt. Tormaður vendir pípun í munnum á honum.

Tann fulli heldur uppat at festa, stendur og gagnar: »Hvor er tú, ungi maður, síðani tú leggur teg út í, hvussu pípa mín vendir? Skal tú retta upp á meg, ein gamlan føroying, sum hefur farið al'ar leiðir beði á landi og sjógv, longu áðrenn tú kom í eyga?« Hann leggur hendurnar niður á borðið og fjarar við skegginum heilt inni í eygunum á Tormanni: »Var tú í Havnarbý í gjár, so sá tú eina mannamúgvu fara gjøgnum goturnar við føroya fólks flaggi á odda. Har skuldi tú verið við drongur, tí tað vóru føroyingar, ið har gingu. Teir menn og tær kvinnur, ið har gingu, eru tað, sum skulu redda fosturlandið. Tít, sum vóru ikki við, eru svikjarar, danskarympir, og tít skulu ha'ða kjaft, tá ið vit tala. Vit føroyingar tola tykkum ikki longur, nei.« So fer hann aftur at fæta sær í pípu.

»Jú.« sigur Tormaður, »eg sá skrudgonguna. Tað var eg, sum bar flaggið á odda.« Hann visir honum ta avfarna blóðruna í handagripinum. »Hygg, hetta fekk eg undir Føroya fólks merki. Hetta er tað fyrsta sár, eg havi í víggi fingið. Tað verður ikki tað síðsta. Svikjararnir hava longu elvt mær eitt størri sár, sum teir ætla skal verða mín bani. Men eg skal vísa teimum, at tað skal stímbra meg, eggja mær til at gera skreytir fyrri fosturlandið.« Hann er harðmæltur og skær uttan um seg, nevar í orðið. So, so satt mær er lív lagað, skulu teir hoyra nýtt frá mær, frá Tormanni Andrasarsyni.»

Andlitid á tí fulla manninum skínur sum sólín. Hann táraði < 3 kvað: Vilstir vóru tólvjavningar, hvør móti øðrum sló. —

16

Tað vardi meg ikki, at tú er tann maður, tú er — danskaklaeddur og situr og skrivur. Helt barastani, tú var eitt av hesum slagnum, sum situr og skavast við einum penni um dagarnar í staðin fyrri at gera okkurt til nyttu.« Hann tekur eina kattflosku upp úr lunnanum: »Tú leskar teg á frá mær. Einki fint slag soleiðis, men eh tú ert føroyingur, he, he. — Eg haldi á enn síðani í gjár.« Hann hirsar sær á og kvøður: — Enn eru knotur í føroyskum kongum.« — rættir hondina til lógvatak.

Tormaður ber seg undan, vil einki hava úr floskuni heldur, reisist og ger seg til at fara: »Tann rætti føroyingurin gongur ikki og drekkur vit og minni burtur um dagarnar, hann arbeiðir, ger lít tjóðini til frama.« So fór hann.

Býurin var sum vanligt og gav sær ikki far um, at her gekk Tormaður Andreasen. Nei, tað bar til, hugsar hann við sær, einki er frætt út um tíman í læraraskúlanum enn. Tann krimsjúki lærarin stendur ívaleyst enn og smyr paráblar upp á svartutalvu. Eitt vindblak kom strúkandi og reiv tey fyrstu blóðini av trønum í klubbagarðinum og sandraði tey um geilarnar. Heystið var komið. Himmalin stóð grønbleikur flókanna millum, og sólin legði messinglit um reynini. Gilt av fólki er á ferð, Men Tormaður er ikki varur við nakran, hann kennir. Mest er tað konufólk við taskum, tægum, barnavognum og hvørt av sínum. Alt er á gongd, ein streymur, sum rekur húsanna millum. Illa beintar, heldur hann. Hvussu Elspa mundi vera upp á kroppin. Ørmtist einki um tað frá í gjárkvöldið. Elspa, ja. Tormaður suffar tungliga, strýkur sær um ennið. — »Ein vanlukku flókja, ein uppgávugortur, sum eingin kann greiða, beði Elspa, skúlin og so eg sjálvur.«

Hann kemur heim til sín sjálvs, setur seg á songarstokkin. Heldur eina langa einarøðu: »Nú skal einki hork vera longur. Komin í stríð, og tú ska't stríða tað. Ørættvist koyrdur úr læraraskúlanum. Ein morgunljótur lærari ger seg inn á sak-